

Σκοτεινός άγγελος

Nick Paccino

Published by Nick Paccino, 2024.

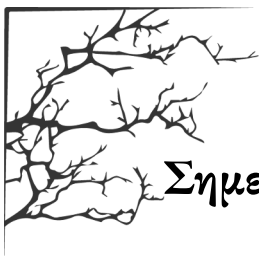
This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

First edition. April 14, 2024.

Copyright © 2024 Nick Paccino.

Written by Nick Paccino.

Σημείωμα του συγγραφέα

Το παρόν βιβλίο αποτελεί ένα διαφορετικό αστυνομικό - με έντονο τον παραμυθένιο ρεαλισμό που χαρακτηρίζει την διλογία των Αγγέλων - μέσα στο οποίο γεννιούνται νέοι Μύθοι από τους παλιούς, σύγχρονοι και επίκαιροι, καθώς οι ήρωες συμπλέκονται, ανακατεύονται, είναι ρευστοί κι αέρινοι, σαν τους ατμούς που βγαίνουν απ' το τσουκάλι. Συμμετέχουν στο δικό τους θεατρικό, σ' ένα χορευτικό γεμάτο συμβολολογικά στοιχεία, το οποίο συμπυκνώνει τις πολιτικές και οικονομικές παθογένειες του σύγχρονου κόσμου, αλλά και τις διαχρονικές αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης.

Όλα αυτά συνυφασμένα σε μια πλοκή που δεν παύει να είναι γεμάτη ίντριγκα, μυστήριο, γρήγορο ρυθμό αφήγησης, και τελικά αναπάντεχες ανατροπές. Κάποιες απ' αυτές τις ανατροπές, ίσως, παραβιάζουν τις αρχές της αστυνομικής λογοτεχνίας (και ζητώ συγγνώμη γι' αυτό), όπως αυτή διαμορφώθηκε στο πέρασμα των χρόνων, σε Ευρώπη και ΗΠΑ... Εντυπώνουν, όμως, στο μυαλό του αναγνώστη, σαν επιγραφή σε μάρμαρο, καθώς και αποτυπώνουν θραυσματικά, το λατινοαμερικάνικο μυθοπλαστικό φεμινιστικό κίνημα.

Σας συστήνω να φρεσκάρете στη μνήμη σας καλά ό,τι διαδραματίστηκε στο μυθιστόρημα, «Φύλακας άγγελος» πριν βουτήξετε στα νερά του, «Σκοτεινός άγγελος».

Καλή αναγνωστική απόλαυση!

ΥΓ: Υπάρχει σπóιλερ, από την πρώτη, ήδη, σελίδα. Για όσους δεν έχουν διαβάσει το πρώτο βιβλίο της σειράς.

Μαύρος Πάνθηρας

Παρίσι, 3 Οκτωβρίου

Δέκα μήνες μετά το τραγικό συμβάν

Δεν μπορούσε να αποστρέψει το βλέμμα του από εκείνην.

Το σκούρο βελούδινο δέρμα της, το οποίο είχε το χρώμα του μπρούντζου, άστραφτε σαν κεραυνός. Κάθε φορά που την κοιτούσε, σειόταν, αναστατωνόταν, από την εξωκοσμική και μυστηριακή της ομορφιά. Το σώμα του ηλεκτριζόταν όποτε τα μάτια του συναντούσαν το κορμί της. Παρατηρούσε το χυτό κατάμαυρο φόρεμά της και το προκλητικό σκίσιμό του, που έκανε το αριστερό της πόδι να ξεπροβάλλει ως μια μικρή αποκάλυψη όλων των μυστικών του σύμπαντος και όλων των υπερχορδών που δεν έχει δει ακόμη ο άνθρωπος. Όλων αυτών των τέλειων καμπυλωτών σχημάτων, που συναρπάζουν, αλλά και όλων αυτών, που κάνουν έναν άνδρα να χάνει τον έλεγχο και να ποθεί χωρίς κανένα έλεος.

Τα μάτια του ακολουθούσαν τις καμπύλες γραμμές του στενού μεταξωτού της φορέματος. Είχαν ξεκινήσει από τα σημεία που ήταν απών, από τα σημεία που αποκαλυπτόταν βίαια η τέλεια σχηματισμένη πλάτη της και κατέβαιναν όλο και πιο χαμηλά.

Στάθηκαν για αρκετά δευτερόλεπτα στους στρογγυλεμένους και σμιλεμένους γλουτούς της. Ύστερα, κατευθύνθηκαν πιο χαμηλά, και πιο χαμηλά, αναζητώντας το μεγάλο μυστικό που καταστούσε αυτά τα φιλήδονα πόδια ως το μεγαλύτερο έργο τέχνης.

«Γιούργκεν, είστε εδώ; Σας ρώτησα κάτι, γιατί δεν μου απαντάτε;»

«Συγγνώμη αφαιρέθηκα. Μμμμ, σκεφτόμουν κάτι σχετικό με τη δουλειά, συγγνώμη».

«Τι να υπάρχει εκεί στο μπαρ άραγε που σας κάνει να καρφώνετε το βλέμμα σας τόσο επίμονα;» τον ρώτησε με την περιέργεια να ξεχειλίζει από το πρόσωπό της.

Πολύβουο πλήθος είχε γεμίσει εκείνο το βράδυ την αίθουσα δεξιώσεων του διάσημου ξενοδοχείου Four Seasons. Η Berlin Navy Group πραγματοποιούσε την καθιερωμένη ετήσια δεξιώσή της. Καλεσμένοι της εταιρείας ήταν οι πιο ισχυροί άνθρωποι του πλανήτη. Αρχηγοί κρατών, βασιλείς, πρωθυπουργοί, κορυφαιοί επιχειρηματίες, πασίγνωστοι αθλητές και καλλιτέχνες. Η παγκόσμια Ελίτ.

Εκείνη στεκόταν όρθια, μόνη στο μπαρ, με την πλάτη γυρισμένη στο λάγνο βλέμμα του. Τριάντα μέτρα μονάχα τους χώριζαν.

«Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη, αλλά θα πρέπει να σας αφήσω μόνους για κάποια λεπτά. Θα με συγχωρήσετε αγαπημένε μου βασιλιά; Κι εσείς αγαπημένη μου βασίλισσα;»

«Σας συγχωρούμε αγαπημένε μας. Αρκεί να λείψετε για λίγο και να επιστρέψετε σύντομα σε εμάς» αποκρίθηκε η βασίλισσα της Ταϊλάνδης, θωρώντας τον με μια κρυφή δόση πόθου.

Ο Γιούργκεν όμως αυτή τη στιγμή δεν είχε μάτια για άλλη γυναίκα, γ' αυτό άρχισε αμέσως να κατευθύνεται ταχύτατα προς το μπαρ, από το οποίο, όπως ήταν φανερό, η μυστηριώδης γυναίκα με το μπρούντζινο λαμπερό δέρμα και τις υπέροχες καμπύλες, ετοιμαζόταν να απομακρυνθεί.

Εκείνος την πρόλαβε, πιάνοντάς την από το αριστερό μπράτσο, απαλά, ώστε να την συγκρατήσει.

«Μη φεύγετε ακόμη πανέμορφή μου κυρία» της ζήτησε ευγενικά.

«Συγγνώμη, δεν μιλάω Αγγλικά» αποκρίθηκε εκείνη γυρνώντας απότομα προς το μέρος του, επιδεικνύοντας μια ιδιότυπη αυστηρότητα.

Ο Γιούργκεν είχε αιχμαλωτιστεί στο δόκανο της σαγήνης. Τα ίσια της μαλλιά έπεφταν στους ώμους της σαν καταρράκτης και τα μαύρα αμυδαλωτά της μάτια ακτινοβόλουν μια αυτοπεποίθηση που θα μπορούσε να κάνει μια ολόκληρη αίθουσα να σιωπήσει.

Ένα σπάνιο πλάσμα σκέφθηκε ο Γερμανός, μία γυναίκα πάνδηρας, άγρια εξωτική κι ανεπανάληπτη. Δεν μπορείς να φύγεις, είσαι δικιά μου...

«Γαλλίδα;» την ρώτησε σε άπταιστα Γαλλικά.

«Ναι, Γαλλίδα» του απάντησε αδιάφορα.

«Το όνομά σου;» προσπάθησε να της αγγίξει το χέρι, αλλά εκείνη αποτραβήχτηκε.

«Ναταλί» του απάντησε με έναν μορφασμό ενόχλησης να αποτυπώνεται στο πρόσωπό της, ενώ εξακολουθούσε να κοιτάζει γύρω της, αγνοώντας τον προκλητικά. «Δεν μπορούμε να μιλήσουμε εδώ. Έχεις δωμάτιο στο ξενοδοχείο;» τον ρώτησε περιφρονητικά.

Ο ξανθός Γερμανός εκνευρίστηκε. Πως τολμούσε να του μιλά έτσι; Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που αντιμετώπιζε τόσο υποτιμητικά έναν ακραία πλούσιο και πετυχημένο άνδρα, όπως ήταν εκείνος; Από που είχε αντλήσει αυτό το θράσος;

Η αρχική ενόχλησή του δεν κράτησε πολύ. Ο εκνευρισμός, με το πέρασμα των στιγμών, άρχισε να δίνει τη θέση του σε μια φλόγα επιθυμίας, η οποία ολοένα και μεγάλωνε μέσα του, γεννώντας μια φωτιά αρχέγονου πάθους.

Την θέλω αυτή τη γυναίκα...

«Ακολούθησέ με διακριτικά» της ζήτησε, με ασίγαστη αδημονία.

Εκείνη κατένευσε.

Αμέσως, ο Γιούργκεν Κλίνσμαν ξεκίνησε να περπατά ανάμεσα στους καλεσμένους, με το βλέμμα του να έχει χαθεί σε μια θάλασσα ερωτικής έντασης, ανήμπορος να έρθει σε άμεση οπτική επαφή, με όλους εκείνους που τον χαιρετούσαν, κατά το διάβα του προς τον ανελκυστήρα.

Η Ναταλί βρισκόταν μερικά μέτρα πιο πίσω, περπατώντας με ελαφρά σκυμμένο το κεφάλι. Ο Γερμανός ήταν περίπου δύο μέτρα ψηλός με το ολόξανθο μαλλί να πέφτει στους ώμους του, ενώ οι γυμνασμένες του πλάτες διαγράφονταν πάνω στο πανάκριβο βελουτέ γκρι σακάκι που φορούσε.

Μπήκαν στο ασανσέρ. Μόλις έκλεισαν οι μεταλλικές πύλες, της χίμηξε σαν άγριο ζώο, ανίκανος να συγκρατηθεί. Εκείνη τοποθέτησε τα χέρια της μπροστά, σαν ασπίδα, και τον απωθούσε.

«Υπομονή» του ψιθύρισε αισθησιακά. «Όχι ακόμη, περίμενε» χάιδεψε το στήθος του.

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν υπάκουσε στο κέλευσμά της, γητεμένος, ενώ ανέπνεε δυνατά σαν λιοντάρι.

Βγήκαν, με την ένταση να τους περικυκλώνει. Ο Γερμανός τοποθέτησε την κάρτα - κλειδί στην υποδοχή της πόρτας

«Οι κυρίες προηγούνται» είπε στο πανέμορφο θηλυκό επιτρέποντάς της να εισέλθει πρώτη σε αυτό τον πολυτελή χώρο, ενώ ένα ελαφρύ τρέμουλο χρωμάτιζε την φωνή του. «Σου αρέσει η σουίτα μου;»

«Μη μιλάς» τον προσέβαλε.

Ο Γερμανός συνήθιζε πάντα να έχει τον έλεγχο και να χειρίζεται κατά το δοκούν τις γυναίκες. Απόψε όμως, αυτό το εξωτικό πλάσμα, ο θηλυκός μαύρος πάνθηρας, τον είχε καταντήσει έρμαιό της.

«Θέλεις κάτι να πεις;» την ρώτησε διστακτικά.

Πρώτη του φορά που δεν ήξερε πως να φερθεί σε μια γυναίκα. Ένωθε αμηχανία. Εκείνη κατευθύνθηκε στο μπαρ του σαλονιού και άρπαξε δύο ψηλά ποτήρια.

«Κάθισε και χαλάρωσε εσύ. Απόψε θα σε περιποιηθώ όπως καμία άλλη δεν σε έχει περιποιηθεί. Πιστεύω να πίνεις τζιν, έτσι;»

«Από τα χέρια σου μπορώ να πιω οτιδήποτε, σκούρε μου πειρασμέ» της απάντησε, ενώ είχε ήδη βυθιστεί στον κρεμ τετραθέσιο καναπέ, με ανοιχτά και απλωμένα χέρια, προτιθέμενος να παραστήσει ένα αρσενικό, ακραία σίγουρο για τον εαυτό του.

Η Ναταλί ετοίμασε τα ποτά με ζογκλερική ταχύτητα. Ένα τζιν τόνικ για τον Γερμανό, κι ένα Μαρτίνι για εκείνη. Με επιτηδευμένη βραδύτητα και ένα επιδεικτικό λίκνισμα των γοφών της, τον πλησίασε, σερβίροντάς τον.

Του χαμογέλασε αινιγματικά.

«Κάθισε δίπλα μου» απαίτησε ο Γερμανός.

«Όχι, δεν θα καθίσω δίπλα σου. Θα καθίσω στα πόδια σου. Σκίσε μου το φόρεμα» τον διέταξε και του έδωσε ένα πολύ απαλό χαστούκι στο αριστερό του μάγουλο.

Εκείνος έπιασε το μαύρο ύφασμα και το τράβηξε με δύναμη για να το σκίσει, όπως τον είχε διατάξει η μυστηριώδης γυναίκα. Δεν μπόρεσε όμως. Το ύφασμα ήταν διαολεμένα ανθεκτικό.

Τον χαστούκισε πάλι, δυνατά.

Ταρακουνήθηκε ολόκληρος, τραντάχτηκε. Ανοιγόκλεισε το στόμα του από την απορία και την έκπληξη, χωρίς να βγάλει ούτε έναν ήχο.

Εκείνη του έδωσε άλλο ένα χαστούκι. Τρομερά ισχυρό αυτή τη φορά. Ο Γερμανός γκρεμίστηκε από τη θέση του. Το επάνω του χείλος μάτωσε.

«Τι κάνεις σκύλα;» κραύγασε.

«Σσσστ, μη μιλάς, σκίσε μου το φόρεμα, σε διατάζω» η φωνή της αγρίεψε, ενώ από το βλέμμα της εκτοξεύονταν πύρινα βέλη. «Αν δεν τα καταφέρεις, θα σου ρίξω κι άλλο χαστούκι».

Ο πάμπλουτος έμπορος όπλων ερεθίστηκε ακόμη πιο πολύ. Κάθε ανάσα του πρόδιδε την ηδονή που ένιωθε.

Έτσι λοιπόν, μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και κατάφερε να σκίσει το μαύρο μεταξωτό της φόρεμα σε δυο μεγάλα κομμάτια υφάσματος. Μπροστά του αντίκρυζε την τελειότητα. Μόνο ένας γλύπτης θα μπορούσε να έχει σμιλέψει αυτό το τέλειο κορμί. Το στήθος της ήταν μικρό, αλλά πεταχτό και στητό, ενώ η μέση της άνοιγε σαν ένα τριαντάφυλλο κρύβοντας μέσα της όλα τα μυστικά της γυναικείας φύσης. Η Ναταλί, φορούσε μονάχα ένα μαύρο δαντελωτό εσώρουχο.

Ανακάθισε με ορμή πάνω του περνώντας τα πόδια της γύρω από τη μέση του. Άρχισε να του γλείφει με λύσσα το αίμα που έτρεχε από τα χείλια του. Ο Γερμανός έτρεμε σύγκορμος. Έβγαζε μικρά βογγητά από την ανείπωτη ευχαρίστηση. Το καυτό θηλυκό τοποθέτησε το χέρι της μέσα στο εσώρουχό του νιώθοντας την στύση του.

Ο Γιούργκεν ήταν έτοιμος να εκσπερματώσει, αλλά την σταμάτησε απότομα.

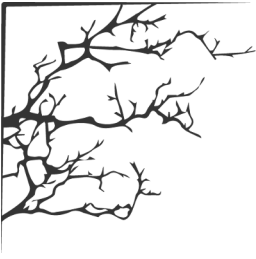
Της άρπαξε τον καρπό και τον τράβηξε με βία έξω από το γκρίζο παντελόνι του.

Πανικόβλητος, της είπε να σηκωθεί όρθια και να απομακρυνθεί από κοντά του. Με ζωγραφισμένη τη ντροπή στην όψη του, της πρότεινε να κάνουν ένα διάλειμμα, όσο δύσκολο εκείνες τις στιγμές φάνταζε αυτό, και να απολαύσουν το ποτό τους και τη θέα από το νυχτερινό Παρίσι.

Η γυναίκα συμφώνησε απρόθυμα, κοιτάζοντάς τον με απορία και απογοήτευση.

Ο Γερμανός ένωσε την γη να τον καταπίνει, αλλά εκείνες τις στιγμές δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Μια πρόωγη εκσπερμάτωση θα έπληττε θανάσιμα τον ανδρισμό... και την ατσαλάκωτη εικόνα του.

Αντιγόνη

Δυο ώρες μετά, Κρετέιγ

Χτυπούσε την πόρτα με μανία.

«Άνοιξε Αντιγόνη, άνοιξε. Άνοιξε γρήγορα» φώναζε απελπισμένη.

Η γυναίκα του κυρίου Δημοσθένη γύρισε πανικοβλημένη το άσπρο χερούλι.

«Τι έπαθες κορίτσι μου; Τι έπαθες κοριτσάκι μου;»

«Καίγεται το δέρμα μου, πονάω πολύ. Είναι θαύμα που μπόρεσα να έρθω έως εδώ. Πονάωωω».

«Βγάλε τα ρούχα σου γρήγορα και μπες στο ντουζ. Ποιος ξέρει πόσο τοξική είναι αυτή η μπρούντζινη μπογιά; Σου το είπα, μην αγοράσεις από τους Αλγερινούς αυτό το πράγμα. Στην μαύρη αγορά όλα τοξικά είναι αυτά τα σπρέι. Έλα πάμε, πάμε μέσα, μπες στην ντουζιέρα γρήγορα».

«Εντάξει, εντάξει. Αχ, πονάει το δέρμα μου γαμώτο. Κράτησέ με να μπω μέσα, θα πέσω».

«Σε κρατάω κορίτσι μου, σε κρατάω. Έλα, έλα εδώ, κάτσε από κάτω. Μπες. Ωραία, αυτό είναι, όλα θα περάσουν σε λίγο. Ανοίγω το νερό. Θα είναι παγωμένο στην αρχή».

«Πάγωσαααα... από την φωτιά στον πάγο. Α ρε Αντιγόνη, τι κάνω γαμώτο; Τι κάνω;» επαναλάμβανε η Ευριδίκη με πινητή φωνή.

Πέφτοντας το νερό πάνω της, έκλαιγε με λυγμούς. Έβγαине το χτικίο που έκρυβε μέσα της για εκείνο που είχε συμβεί στον Πάνο, αλλά και γι' αυτό που είχε αναγκαστεί να κάνει πριν λίγες ώρες με τον Γερμανό, ώστε να μπορέσει να αποκομίσει στοιχεία, τα οποία θα της έδειχναν ποιος ήταν αυτός που έριξε τον αγαπημένο της άνδρα στον γκρεμό την

περασμένη παραμονή Χριστουγέννων. Η Ευριδίκη δεν είχε πιστέψει ποτέ πως η πτώση του Πάνου οφειλόταν σε κάποιο ατύχημα.

Η κυρία Αντιγόνη της χάιδευε τα μαλλιά διαρκώς για να την ηρεμήσει, ενώ το καυτό νερό έπεφτε με δύναμη πάνω στην Ευριδίκη, σαν να έχουν ανοίξει οι κρουνοί του ουρανού και το καθαγιασμένο ύδωρ να καθαρίζει την ψυχή της από τους ρύπους.

Κάθε λεπτό που περνούσε, η κρούστα από την λύπη της έσπαγε σε κομμάτια, τα οποία παρασύρονταν από τον ορμητικό χείμαρρο και χάνονταν.

Η ηλικιωμένη γυναίκα δεν έφυγε στιγμή από δίπλα της. Ήταν εκεί, στο πλάι της, να την κρατά, να της μιλά, τροφοδοτώντας την με κουράγιο. Να της τρίβει το δέρμα δυνατά, με το πορτοκαλί σφουγγάρι, να της απορροφά τη θλίψη. Την αγαπούσε σαν κόρη την Ευριδίκη.

Όπως και η Ευριδίκη την αγαπούσε σαν μητέρα.

Σήμερα ήταν η πρώτη φορά που άφησε τα μύχια της ψυχής της να δουν λίγο φως.

«Θέλω να σου ζητήσω κάτι» την παρακάλεσε, κλείνοντας την βρύση, πιο ήρεμη και γαλήνια πλέον, αφού ο πόνος είχε φύγει από το σώμα της, και ελάχιστα απ' την καρδιά της.

«Ό,τι θες κορίτσι μου».

«Μάνα. Μπορώ, σε παρακαλώ να σε αποκαλώ έτσι; Μάνα;» τα μάτια της υγράνθηκαν.

Η ηλικιωμένη γυναίκα κοίταξε το πάτωμα, προσπαθώντας να αποφύγει να δείξει την συγκίνηση που πότιζε τις εκφράσεις του προσώπου της.

Με το κεφάλι κάτω, την τύλιξε με μια λευκή πετσέτα, λέγοντάς της με ένα γλυκό τρέμουλο:

«Σύμφωνοι Ευριδίκη μου, σύμφωνοι».

Η Αντιγόνη ήταν μια λεπτεπίλεπτη γυναίκα. Είχε μακρύ μαύρο μαλλί, πάντοτε πιασμένο σε μια μεγάλη κοτσίδα, που έπεφτε στην πλάτη και στον μακρύ λαιμό της με μεγαλοπρέπεια, ενώ τα χαρακτηριστικά της ήταν μικροσκοπικά και εξέπεμπαν μια σχετική απάθεια. Ήταν

πάντα μετρημένη και σοβαρή, με το βλέμμα μόνιμα απορημένο και ελαφρώς ανέκφραστο. Γελούσε συγκρατημένα, δεν έκλαιγε ποτέ, μιλούσε αργά και σταθερά.

Τώρα όμως, ήθελε να κλάψει.

Έτσι λοιπόν, άφησε τους λεπτούς της τρόπους στην άκρη και αγκάλιασε την Ευριδίκη πολύ τρυφερά, ξεσπώντας σε αναφιλητά. Έκλαιγε, κι έκλαιγε, και από τα χείλη της δραπέτευαν ήχοι πρωτόγνωροι, πλημμυρισμένοι από αγνό συναίσθημα.

Χρειάστηκε αρκετός χρόνος για να μπορέσει να συνέλθει και να εκτονώσει το φορτίο που την βάραινε.

Η Ευριδίκη είχε φορέσει τις ροζ πιτζάμες της, και τώρα καθόταν σε μια παλιά καφετί ημιξεβαμένη καρέκλα, ενώ η Αντιγόνη στεκόταν από πάνω της, σαν σιωπηλός προστάτης και την χτένιζε με μια ταλαιπωρημένη βούρτσα.

Την παρατηρούσε στον καθρέφτη, καθώς το χέρι της ξέμπλεκε τους κόμπους στα μαλλιά της.

«Σου πηγαίνουν τα μαύρα μάτια» της είπε τρυφερά.

«Ωχ, ακόμη με τους φακούς είμαι» την κοίταξε έκπληκτη η νεαρή κοπέλα. «Δεν μου έμεινε μυαλό ρε γαμώτο».

«Πως να σου μείνει μυαλό κορίτσι μου με όλα αυτά που έχεις περάσει;» η Αντιγόνη έδινε αγώνα μέσα της για να μην παρασυρθεί ξανά από τις σειρήνες των δακρύων. «Είσαι πανέμορφη. Γι' αυτό ο Πάνος σε ερωτεύθηκε κεραυνοβόλα».

Η Ευριδίκη ακούγοντας το όνομα Πάνος, ένωσε ένα ρίγος, ένα κύμα θλίψης να διαπερνά τα χείλη και το κορμί της. Ήθελε να κλάψει. Ξανά.

Η Αντιγόνη δεν την άφησε, όμως.

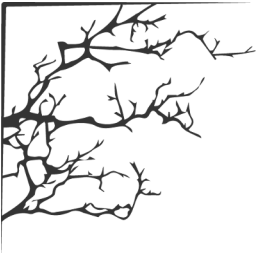
«Επ, δεν κλαίμε, δεν κλαίμε, τι συμφωνήσαμε πριν λίγο;» την αγκάλιασε σφιχτά.

Η νεαρή γυναίκα κατάφερε να συγκρατήσει τον εαυτό της παρατηρώντας το είδωλό της στον καθρέφτη. Μόλις είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ το πρόσωπό της είχε σκληρύνει. Η αρμονία

και η ηρεμία που την χαρακτήριζαν πάντοτε, την είχαν εγκαταλείψει. Η όψη της γινόταν άγρια σιγά σιγά, και σκληρή, σαν άνυδρη γη.

Δεν της άρεσε αυτό. Έπρεπε να συναντήσει τον παλιό της εαυτό, την ρομαντική της ψυχή.

Το χρωστούσε στον Πάνο.

Ποια είσαι;

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν άνοιγε τα μάτια του με τεράστια δυσκολία. Ο επαναλαμβανόμενος και δυνατός ήχος του κινητού του τηλεφώνου, τον ξυπνούσε από τον λήθαργο. Κάποιος του τηλεφωνούσε επίμονα. Άδυνατούσε να καταλάβει τι συνέβαινε.

Τι είναι αυτός ο θόρυβος; Που βρίσκομαι;

Λίγα δευτερόλεπτα χρειαστήκανε για να συνειδητοποιήσει ότι δεν είχε αντιληφθεί το ξυπνητήρι κι ότι είχε χάσει ένα πολύ σημαντικό ραντεβού. Πετάχτηκε απότομα πάνω και σηκώθηκε από τον καναπέ.

Ο Λουί τον είχε καλέσει οχτώ φορές. Ο Γερμανός τα έβαλε με την τύχη του. Έβριζε αχαρκτήριστα και καταριόταν. Κάλεσε τους άνδρες της προσωπικής του ασφάλειας στο τηλέφωνο και άρχισε να φωνάζει.

«Που είστε χαμένοι; Που είστε ηλίθιοι; Γιατί με αφήσατε να κοιμάμαι έως το μεσημέρι; Απολογηθείτε τώρα».

Ο υπεύθυνος της τετραμελούς ομάδας προστασίας, προσπαθούσε να του εξηγήσει σε απολογητικό ύφος.

«Κύριε Γιούργκεν, χθες το βράδυ μας διατάξατε να μην σας ενοχλήσουμε. Δεν θυμάστε που ανεβήκατε με αυτή την ηλιοκαμένη μελαχρινή γυναίκα στη σουίτα σας;»

Ναι, η γυναίκα πάνδηρας. Ναι, ναι, ήρθε εδώ μαζί μου, με φιλούσε τόσο παδιασμένα χδες. Τι πλάσμα είναι αυτό; Που να βρίσκεται τώρα, έφυγε; Τι συνέβη ακριβώς χδες; Θυμάμαι ότι με φιλούσε και μου έγλειφε παδιασμένα τα χείλη. Τι συνέβη μετά όμως; Δεν μπορώ να θυμηθώ...

Τώρα όμως πρέπει να καλέσω τον Λουί στο τηλέφωνο, θα με περιμένει...

Τερμάτισε την κλήση με τον υπεύθυνο ασφαλείας του, και αμέσως μετά σχημάτισε τον αριθμό του Γάλλου επιχειρηματία στο πληκτρολόγιο. Ο Γάλλος δεν άργησε να απαντήσει.

«Λουί, Λουί, χίλια συγγνώμη που σε έστησα αλλά έπεσε ο γιος μου από το άλογο και χτύπησε, κι έπρεπε να επικοινωνήσω με τη μητέρα του και με το νοσοκομείο, γι' αυτό δεν μπόρεσα να έρθω στο εστιατόριο».

«Ο γιος σου με την πρώην σου γυναίκα στη Γερμανία δεν μένουν;» ρώτησε με απορία ο συνομιλητής του.

«Ναι, στην Γερμανία ζουν, επικοινωνώ μέσω βιντεοκλήσεων μαζί τους την τελευταία ώρα, γι' αυτό και δεν μπόρεσα να έρθω στο εστιατόριο. Χίλια συγγνώμη Λουί μου».

Ο Γάλλος επιχειρηματίας ένωσε ενοχές λόγω του ότι είχε καλέσει τόσες φορές τον Γερμανό και τον είχε ενοχλήσει, που αναγκάστηκε να απολογηθεί, επιπλέον, για την ενόχληση.

«Μην απολογείσαι Λουί μου. Θα σε καλέσω το απόγευμα για να κανονίσουμε να βρεθούμε αύριο και να συζητήσουμε τη συγχώνευση των εταιριών, φίλε μου».

«Εντάξει Γιούργκεν, μην ανησυχείς καθόλου. Αυτό που μετράει είναι να είναι ο μικρός σου καλά. Εύχομαι να είναι σιδερένιος. Θα μιλήσουμε αργότερα».

Ο Γερμανός, τερματίζοντας την κλήση, ένωσε ανακούφιση. Ο Γάλλος επιχειρηματίας είχε πιστέψει την δικαιολογία του. Ο Γιούργκεν δεν θα επέτρεπε ποτέ μα ποτέ στον εαυτό του να φανεί τόσο ασυνεπής ομολογώντας την αλήθεια. Ότι τον είχε πάρει ο ύπνος δηλαδή. Η πειθαρχία και η οργανωτικότητα, ήταν αρετές αδιαπραγμάτευτες για εκείνον, και για την εικόνα που ήθελε να προβάλλει στους φίλους και συνεργάτες του.

Τώρα ο Γιούργκεν ήταν ελεύθερος υποχρεώσεων και είχε όλο τον χρόνο δικό του για να συνέλθει από αυτό τον πολύωρο ύπνο.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

